

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο προνοητικός καταστηματούχος έβαλε μιά ειδοποίησι στην πόρτα του μαγαζιού του :

«Ληποδύτες ! Η πόρτα και τὰ παράθυρα έχουν κώδωνα κινδύνου ! Μὲ τὸ ἀνοίγμά τους ἡ ἀστυνομία εἰδοποιεῖται αὐτόματως».

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ καταστηματούχος βρῖσκει μιά σημείωσι μέσα στὸ λεηλατημένο μαγαζὶ του :

«Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εἰδοποίησι. Ἄντι νὰ μποῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀνοίξαμε μιά τρύπα στὸν τοῖχο !»

Ἐκείνη.—Ποιά ἦταν ἡ ἀφορμὴ τοῦ διαζυγίου των ;
Ἐκείνη.—Ὁ...γάμος τους !..

—Ποῦ πᾶς, Τζὼν ;
—Ποῦθενά.
—Τότε περμένε με. Θὰ ἔλθω μαζί σου.

Ὁ μπекρῆς ζητιάνος.—Θεέ μου, τί δαρμαμένος ποῦ εἶμαι !..
Ἡ κυρία.—Σταθίτε νὰ πάω νὰ σᾶς φέρω λίγο νερό.
Ὁ μπεκρῆς.—Εἶπα «δηραμέντος», ὄχι «ελεημέντος»...

Στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ :
—Κύριε ἀνακριτά, παραβόλησα τὴ γυναῖκα μου κ' ἡ σημαία βρῆκε κατὰ λάθος τὴν πεθερά μου.
—Κατόπι ;
—Κατόπι εἶπα : Δόξα σοὶ ὁ Θεός ! Ἡ σημαία μου δὲν πῆγε χαμένη !..

Ἔνας ὀρισμὸς τῆς γαρίδας :
«Τὸ ζωντανότερο ἐμβλημα τῆς ντροπῆς. Φέρει ὅταν ὁ ψαράς πάει νὰ τὴν πιάσῃ καὶ κοκκινίζει ὅταν ἀνομιποῦν ἀπάνω της τὰ χεῖλιά ἐκείνων ποῦ τὴν τρώνε».

—Εἶπες : Βλάκω ! Μήπως τὸ λές γιὰ μένα ;
—Ὅχι. Μὲ παρεξηγήσες. Φαντάζεσαι πὼς μόνον... ἔνας βλάκας ὑπάχει στὸν κόσμῳ ;

Τρυφερότητες :
Ὁ σὺζυγος.—Δόξα τῷ Θεῷ ! Εἶπες καὶ σὺ μὴ φορὰ πὼς ἔχεις ἀδικο.
Ἡ σὺζυγος.—Γιατί νὰ μὴν τὸ πῶ ; Ἐγὼ νὰ χάρω τίποτε, ἀφοῦ ἔξρω καλὰ...πὼς ἔχω δικήν ;
Καὶ ὁ κωνγᾶς ξαναρχίζει.

Ὁ διδάσκαλος.—Υπόθεσε πὼς ὁ πατέρας σου σοῦ δίνει εἰκοσι φράγκα ν' ἀγοράσῃ κάτι καὶ σὺ χάρεις τὰ πέντε. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί θὰ σοῦ μείνουν ;
Ὁ μαθητής.—Τὰ σημάδια ἀπ' τὸ ξύλο ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ...

Σὰρὶ Μπλωντέλας καὶ ἀπὸ τὴν σαρκιστικὴ ἔκφρασι τῆς φρεσαρνομίας τοῦ Θεοδόρου ντὲ Μπλανβίλ...
Στις περισσότερες ἀπὸ τὶς Γαλλικὲς Ἀνθολογίες θὰ βρῆτε τὸ «Φανάρη», ἕνα ἀριστογραμματικὸ ποίημα τοῦ Γκοντέσι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο παραλαίπει, μέσα σ' ἕνα ἀπειλητικὸ ἡμίφωνο, ὅλος ὁ κόσμος τοῦ ἐγγλημάτος, τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀπογνώσεως...
Μὲ τοὺς δυὸ αὐτοὺς πολίτηδες συνεργάτες, τὸν Μεζὺ καὶ τὸν Γκοντέσι, ὁ Ἀμεδαῖος Ντελατότ κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ μέσα σὲ λίγα χρόνια μιά ἀρετὰ καλὴν περιουσία. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὴν χαρῇ... Ἔπεσε θύμα τὸν ἀνθρώπων ποῦ εἶχε θεοποιήσει σχεδὸν στὸ κατὰστῆμα του. Ἐνα πρωτὶ τὸν βροίχων νεκρὸ στὸ δωμάτιό του, μὲ τὸ στήθος διάτρητο ἀπὸ μαχαίριες. Τὸ στυράκι τοῦ κομποῦ του, στὸ ὁποῖο εἶχε τοποθετήσῃ ὅλες τὶς οικονομίες του, ποῦ τὶς ἄπευρε τὴν προνοητικὴν μέρα ἀπὸ τὴν Τράπεζα γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἔξοχο σατάκι, βρέθηκε ἀδειανὸ !.. Καὶ ἡ ἀστυνομία, λαγ' ὅλες τὶς ἐξουσίες της, δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δολοφόνου τοῦ συμπαθητικοῦ αὐτοῦ ταβερναριῆ...
Ὁ Μεζὺ καὶ ὁ Γκοντέσι σκέφτηκαν νὰ συνεχίσουν ὁ ἕνας τὴν ἐκμετάλλειου τοῦ κέντρου. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ καταστηματούχου, οἱ πελάται κριετίστηκαν ἀπὸ πρὸλητικὸ φρόβη καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ξαναπατήσουν τὸ πόδι τους στὴν ταβέρνα αὐτῆν, ποῦ τὴν θεοφοῦσαν καταραμένη...

Ὁ διὸ ἀχώριστοι ἀσανοεῖ ἀναγκάστηκαν τότε νὰ κάνουν μαζί μιά καλλιτεχνικὴν περιόδιον στὶς ἐπαρχίες. Μὰ τοῦς εἶχε κοπῆ ταῖα τὸ κέφι. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγων καιρῶ, ὁ Μεζὺ ὑπέθελα στὸ ἴπυργετο τῆς Παιδείας μιά ἀπῆρα περὶ ἐναντιοδροσιῶν του ὡς καθήγητο τῆς Λατινικῆς Φιλολογίας. Κ' ἔτσι, ὁ ἀνθρώπος ποῦ εἶχε σκοπίσει ἐν τῷ νῶϊ τὸν ῥόμου μὲ τὰ διαβολικά τραγούδια του, ξαναγίνανε ἕνας ἥρωας καὶ φιλόλογος καθήγητής, σὲ μιά μαζουρή ἐπαρχία...
Ὅσο γιὰ τὸν Γκοντέσι, χάθηκε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ μονάχα ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια μαθεύτηκε ὅτι πέθανε στὸ χωριὸ του, στὴν Πολωνία, τὶς παραμονὲς τοῦ μεγάλου πολέμου...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Στὴ Ρωσσία, ἀπὸ τὸ 1881 ὡς τὰ 1905, γίναντε ἡ ἑξῆς μεγάλες πολιτικὲς δολοφονίες :

Τοῦ Τσαροῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Β', στὴν Πετρούπολι, στις 13 Μαρτίου 1881.

Τοῦ Εἰσαγγελέως στρατηγοῦ Στεφάνινοφ, στὴν Ὀδησσό, στις 30 Μαρτίου 1882.

Τοῦ διεθνικοῦ τῆς μουσικῆς ἀστυνομίας Σουβεράιν, στις 23 Δεκεμβρίου 1883.

Τοῦ διεθνικοῦ τῆς μουσικῆς ἀστυνομίας τῆς Μόσχας Σολοτοβχι, στις 11 Ἰανουαρίου 1890.

Τοῦ Ἀνδριέρ, κυβερνήτου τῆς Ἑλισσαβετοπόλεως, στις 17 Ἰουλίου 1900.

Τοῦ ἱστοροῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Βογολιεπότ, στις 27 Φεβρουαρίου 1901.

Τοῦ ἱστοροῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Σπασαγιάν, στις 15 Ἀπριλίου 1902.

Τοῦ διοικητοῦ Μπογδάνοβιτς, στις 19 Μαΐου 1903.

Τοῦ στρατικοῦ Μουικριζοφ, διοικητοῦ τῆς Φινλανδίας, στις 17 Ἰουλίου 1904.

Τοῦ Πιέτρε, ἱστοροῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, στις 28 Ἰουλίου 1904.

Τοῦ διοικητοῦ Βογαλόβσκι, στις 1 Ἀγούστου 1904.

Τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Φινλανδικῆς Γερουσίας Ζόνσον, στις 3 Φεβρουαρίου 1905.

Καί, τοῦ μεγάλου δικοῦ Σεργιόν, στις 4 Φεβρουαρίου 1905.

Τις δολοφονίες αὐτῆς τίς κάνουν ἐγγάτες, φοιτηταὶ καὶ μικροεπαγγελματίαι, γιὰ νὰ ὑπογραφοῦν τὸν Τσαροῦ νὰ δεχθῇ τὸ Συναγματικὸν Κοινοβουλευτικὸν Πολίτευμα, ἀντὶ τῆς «Ἐλευθ Θεοῦ ἀπολυταρχίας».

Στὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ ἀποστόλου τῆς Ἀδστρουουγαρίας Φαργάσσοφ Ἰωσήφ ἀναγαρόντουσαν στὴ σειρά εἰκοσι τίτλοι !..

Ὁ Τσαρὸς Νικόλαος ὁ Β' φοροῦσε διαρκῶς ἕνα θώρακα, τὸν ὁποῖον ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν τρητήσῃ σημαία ὀπίου. Τὸν ἀδύνατον αὐτὸν θώρακα τὸν εἶχε κατασκευάσει κάποιος Ἰταλός, ποῦ τὸν λέγανε Γιοργιάνο.

Στὴν Ἰαπωνία διατηρεῖται ἀκόμη ἕνα πανάρχαιο ἔθιμο. Μιά φορὰ τὸ χρόνο, δηλαδή, ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῶν σχολειῶν βγαίνουν στὴν ἐξοχὴ καὶ κενηγοῦν λαγούς.

Ὁ ἀρχαιότερος ὄλων τῶν ἐθνικῶν ἔθιμων εἶνε ὁ Ἰαπωνικὸς, ὁ ὁποῖος λέγεται «Κιυάκος». Ὁ ἔθιμος αὐτὸς εἶνε κ' ὁ πὸ συντομώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά φράσι μονάχα, τὴν ἑξῆς : «Χίλια χρόνια εἰς ἕσσει ὁ ἰσχυρὸς μας καὶ ὀχτὸ χιλιάδες χρόνια ἀκόμη !»

Ὁ Ἀγγλικὸς λόρδος δὲν ἔχουν προλήψεις, σὰν τοὺς ἄλλους τιτουλοῦς τοῦ κόσμου. Ἐχουν ὅλοι προσημοσῆ μὲ τίς κνωρικές ἀνάγκες τῆς ζωῆς, ποῦ γέννησε ἡ πρόοδος. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ἄξιωμα, ἀνοῖξε τελευταίως...ταβέρνα !

Λέγεται ὅτι στὰ βάθη τῶν ὁκεανῶν τὸ νερὸ εἶνε τόσο πυκνὸ, ὥστε καὶ τὸ βαρύτερο θεωρητὸ τοῦ κόσμου, ἂν βυθίζταν, δὲν θὰ ἔφτανε στὸν πάτο, ἀλλὰ θὰ σταματοῦσε στὸ σημεῖο εἶναι, ποῦ τὸ εἰδικὸ βάρος τὸν συμπερικυμαίνει νερὸ εἶνε μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀτσάλου !..

Σὲ πολλὰ μέρη οἱ καταγαῖοι χρησιμοποιοῦνται ὡς...βαροόμετρα ! Ὅταν τὰ κατ' ἐξοχὴν φέλαρα αὐτὰ ποταμῶν, εἶνε σίγουρο ὅτι θὰ βροῖξῃ ἢ θὰ χιονίσῃ.

Ἀκούστε καὶ μερικὰ ὀνόματα, ποῦθοσε ὁ λύος μας στὸν διάβολο : Λαγκαδιῶν, Τρανός, Ἅγιος, Τελόνιο τῆς Μεγδαληνῆς, Ξυδάτος, Περγουμένος, Τραγογένις, Γιδιομοῦτς, Κοτσουδιανόνο. Οἱ καλόγεροι, τέλος, τὸν διάβολο τὸν λένε : Διάχο !..

Ὁ ἐξόριστος ἀποστράτης τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος ἔχει τὴν μεγαλύτερη συλλογὴ παιδιῶν γραβιῶν ἀπὸ ὅλους τοὺς συλλέκτας. Τόσο δὲ ἔχει κρηραρχήσει ἐπάνω του ἡ μαγία αὐτῆ, ὥστε γιὰ νὰ πῶν μιά παιδιογραφάβια ἀπὸ ἕνα Ὀλλανδῶ, τοῦ ἔδωσε ἕνα ἀπὸ τὰ πὸ χαριτωμένα...γιορρονοποῦτὰ !..

Ἡ δόναυς τῆς γάλλιας εἶνε ἀφάνταστη. Μ' ἕνα χιτρώμα τῆς οὐρᾶς τῆς μορεῖ ν' ἀναποδογυρῇ ἕνα ἀρετὰ μεγάλου «φραλανθορικό» πλοῖου.

Ἡ πρώτη φαρμακοποιός, μὲ δῖπλομα Πανεπιστημίου, ἦταν Ἀγγλίδα.

